

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: J. B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Patrikem Bauerem, advokátem, se sídlem Chelčického 5010, 430 01 Chomutov, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2013, č.j. 5302/DS/2013, JID: 142651/2013/KUUK/Bla,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2013, č.j. 5302/DS/2013, JID: 142651/2013/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4.7.2013, č.j. MmM/073042/2013/OSČ-P/DP, sp. zn. OSČ-Př/006880/219/2013/DP, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 8.1.2013 v 00:41 hod. v katastru obec Most – místní část Komořany na pozemní komunikaci č. I/13 jako řidič motorového osobního vozidla tovární značky ŠKODA, model Octavia, RZ „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 71 km/h, když mu byla silničním radarovým rychloměrem AD9C po odečtení odchylky

měřicího zařízení naměřena rychlost 161 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. d) a ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 7.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 8 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobce se rovněž domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce v žalobě předně uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, a to z důvodu, že v rámci odvolacího řízení nedbal procesních postupů, neboť se v tomto řízení nevypořádal se všemi námitkami a návrhy. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nezabýval prokázáním jeho viny ve světle přijatelných důkazů, když dle jeho názoru těmito důkazy nemohou být pouhé výpovědi dvou zasahujících policistů, neboť výsledky takových svědků vypovídají o jejich poměru k věci a zaujatosti. Dle žalobce je otázkou, zda pronásledování vozidla po několik kilometrů ve vysoké rychlosti v místní příslušnosti jiného správního orgánu, je v zájmu spravedlivého a objektivně zjištěného stavu věci. Žalobce totiž zcela popírá výpovědi těchto policistů a skutkový děj popisuje naprosto odlišně. Popírá, že by jej policisté legitimovali, či vyzvali k dechové zkoušce, protože je toho názoru, že je třeba se zabývat jejich věrohodností s ohledem na pochybnosti ohledně nezaujatosti. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, sp. zn. 7 As 83/2010.

Žalobce taktéž namítl, že žalovaný porušil ústavní princip rovnosti zbraní, jakož i základní zásady správního práva, když nepřipustil navržený důkaz v podobě výsledku svědka M. Dle žalobce nutnost výsledku tohoto svědka plyne ze skutečnosti, že správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou žádné pochybnosti. Jedná se tak o uplatnění zásady materiální pravdy. Dle žalobce je tak správní řízení zatíženo vadou, neboť žalovaný ani správní orgán I. stupně neprovedli jím navržený důkaz.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Pokud se jedná o námitku nepřezkoumatelnosti, žalovaný uvedl, že své rozhodnutí neshledává nepřezkoumatelným, a to z důvodu, že žalobce nekonkretizuje námitky ani jiné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno dovodit nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. K námitce zaujatosti zasahujících policistů žalovaný uvedl, že v žalobě není obsažen jediný důkaz o jejich zaujatosti, když pouze spekulativně uvádí, že stíhání řidičů, kteří nedodrží maximální povolenou rychlost, v místní příslušnosti jiného správního orgánu není spravedlivé a není v zájmu objektivně zjištěného skutkového stavu. Pokud se týká poukazu žalobce na shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu, žalovaný dodal, že tento na projednanou věc nedopadá, neboť se nejedná o stejnou věc. Závěrem žalovaný dodal, že skutkový stav věci je opřen o klíčový důkaz, kterým je výstup z měřicího zařízení silničního radarového rychloměru.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty

druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

S ohledem na uplatněné žalobní námitky se soud nejprve zabýval námitkou procesního charakteru, neboť žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, a to z důvodu, že v rámci odvolacího řízení nedbal procesních postupů, neboť se v tomto řízení nevypořádal se všemi námitkami a návrhy.

Z ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyplývá, že: „*Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*“

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že je povinností odvolacího správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2009, č.j. 7 Afs 116/2009-70, veškeré dále uvedené rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008, č.j. 3 As 51/2007-84, a ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71).

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že tento orgán porušil zásady procesního řízení, když odmítl vyslechnout zásadního svědka M. M. Dle žalobce byl správní orgán I. stupně povinen tento důkaz provést. Žalobce dále namítl, že výsledky policistů je třeba dle současné judikatury brát s rezervou, neboť jsou představitelé procesní strany, která se snaží o přistižení pachatele a následně zajistit stopy k jeho odsouzení, a proto se dle žalobce jedná o stranu ze zákona zaujatou.

Pokud se jedná o první odvolací námitku, soud odkazuje na první a druhý odstavec na str. 4 rozhodnutí žalovaného, z nichž je patrné, že se žalovaný s touto námitkou srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal. Žalovaný v reakci na tuto námitku mj. uvedl, že v řízení o přestupku neexistuje zásada, že by správní orgán byl povinen vyslechnout jako svědka každého, koho obviněný z přestupku navrhne. Žalovaný k tomu dodal, že protiprávní jednání žalobce je navíc plně prokázáno výstupem z radarového zařízení, což se v obdobných

případech bere jako klíčový důkaz. Odvolací námitku vyhodnotil jako neopodstatněnou. Žalovaný se rovněž v odstavci 4 na téže straně svého rozhodnutí vypořádal i s tím, že dle žalobce byl správní orgán I. stupně byl povinen provést výslech svědka M. Žalovaný v tomto odstavci jednoznačně a přezkoumatelně rozvedl své úvahy, proč správní orgán I. stupně nebyl povinen provést výslech svědka M., a uzavřel, že správní orgán I. stupně nijak nepochybil, když navržený výslech neuskutečnil. V tomto odstavci se žalovaný taktéž srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s odvolací námitkou žalobce, že výslech zasahujících policistů je třeba brát s rezervou. Žalovaný v této souvislosti kromě jiného uvedl, že výpovědi obou policistů jsou logické a věrohodné, a to na rozdíl od žalobce.

S ohledem na právě předestřené skutečnosti lze dle soudu uzavřít, že rozhodnutí žalovaného je nesporně přezkoumatelné, neboť je zjevné, že se žalovaný se všemi uplatněnými odvolacími námitkami srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal, čímž dostal své zákonné povinnosti plynoucí z ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, pročež je třeba žalobní námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu k rozhodnutí žalovaného vyhodnotit jako zcela nedůvodnou.

V další žalobní námitce žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval spolehlivým prokázáním jeho viny ve světle přijatelných důkazů, když dle jeho názoru těmito důkazy nemohou být pouze výpovědi dvou zasahujících policistů. Dle žalobce výsledky takových svědků totiž vypovídají o jejich poměru k věci a zaujatosti. Žalobce taktéž uvedl, že je otázkou, zda pronásledování vozidla po několik kilometrů ve vysoké rychlosti v místní příslušnosti jiného správního orgánu, je v zájmu spravedlivého a objektivně zjištěného stavu věci. Žalobce totiž zcela popírá výpovědi těchto policistů a skutkový děj popisuje naprosto odlišně. Rovněž popírá, že by jej policisté legitimovali, či vyzvali k dechové zkoušce, pročež je toho názoru, že je třeba se zabývat jejich věrohodností s ohledem na pochybnosti ohledně nezaujatosti. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, sp. zn. 7 As 83/2010.

K této námitce soud předně uvádí, že judikatura správních soudů se opakovaně zabývala otázkou věrohodnosti zasahujících policistů, pokud jsou tito policisté následně v rámci správního řízení vyslýcháni jako svědci, když proti sobě posléze stojí tvrzení těchto policistů a obviněného z přestupku, neboť tato situace není nikterak neobvyklá. V tomto ohledu je možné např. odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2009, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“*

V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č.j. 7 As 83/2011-63, na nějž ostatně poukázal i samotný žalobce, který vychází

z premisy, že „policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.“

Uvedená judikatura tak vychází ze základního předpokladu, že o důvěryhodnosti výpovědi policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by měl na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřízena, jakýkoli zájem. Důvod pochybnosti zároveň nemůže založit toliko skutečnost, že zasahující policista při výkonu služby zjistil přestupkové jednání, jelikož tímto pouze konal svou služební povinnost.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že výpovědi zasahujících policistů jsou vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti (viz protokoly o ústním jednání ze dne 3.4.2013, resp. ze dne 30.5.2013). V tomto ohledu soud taktéž poukazuje na úřední záznam ze dne 8.1.2013, č.j. KRPU-5314-1/PŘ-2013-040806, jenž byl vyhotoven jedním ze zasahujících policistů, a to konkrétně pprap. J. Z., který v plně koresponduje s jeho následně učiněnou výpovědí před správním orgánem I. stupně. Soud nijak nezjistil, že by výpovědi zasahujících policistů obsahovaly vnitřně rozporná nebo nelogická tvrzení. Ze správního spisu není rovněž patrné, že by zasahující policisté měli jakýkoliv motiv na přestupkovém stíhání žalobce, než je prostý výkon jejich služebních povinností. Ze správního spisu není rovněž patrná ani žádná *nepřiměřená míra horlivost či důkladnosti*, jež by případně mohla poukazovat na nestandardní chování zasahujících policistů či existence jiných důvodů, které by případně mohly oslabovat věrohodnost jejich svědeckých výpovědí. Nadto ani žalobce v průběhu správního řízení nevznesl jakoukoliv námitku proti průběhu silniční kontroly, z níž by bylo možno usuzovat, že zasahující policisté v dané věci projeví např. nadměru horlivý přístup. Pokud by tomu tak skutečně bylo, byl by poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č.j. 7 As 83/2011-63, případný. Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem totiž vyplynula významná pochybnost, zda bylo možno zasahující policisty považovat za nezaujaté svědky, neboť ti při silniční kontrole stěžovatele ohledně údajného telefonování za jízdy projeví neobvyklou horlivost a důkladnost, aniž by k tomu vzhledem k okolnostem byl důvodem. Tato situace ovšem v projednávané věci nebyla zjištěna. Soud totiž neshledal žádnou okolnost, na jejímž podkladě by bylo možno učinit závěr, že zasahující policisté měli na této konkrétní věci jakýkoliv osobní zájem, pročez zde není ani žádná okolnost, která by mohla vést k závěru o zaujatosti či nevěrohodnosti zasahujících policistů. Soud dodává, že je zcela přirozené, že obviněný z přestupku není ve věci nestranný, a že bude tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou mu ku prospěchu. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé.

Soud dále uvádí, že na věrohodnosti zasahujících policistů rovněž nemůže nic změnit ani nynější tvrzení žalobce, který popírá, že by jej policisté legitimovali, či vyzvali k dechové zkoušce. Soud přitom vyšel ze skutečnosti, že žalobce v průběhu správního řízení, a to ani v rámci podaného odvolání, nijak nenamítal, že by jej policisté nelegitimovali nebo jej nevyzvali k dechové zkoušce. Dle soudu totiž skutečnost, že žalobce takovéto námítky uplatní až v žalobě, může svědčit o jejich účelovosti – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013 – 60, v němž uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení

námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. V této souvislosti je rovněž třeba odkázat na oznámení o přestupku ze dne 14.1.2013, kde jsou uvedeny identifikační údaje žalobce, jeho vysvětlení k vytýkanému přestupkovému jednání, žalobce navíc tento doklad podepsal, a proto ve světle těchto skutečností je zjevné, že argument žalobce, že jej zasahující policisté nelegitimovali jako řidiče, není důvodný. Ve vztahu k provedení, resp. neprovedení, dechové zkoušky soud jednak odkazuje na to, že tato námitka byla poprvé zmíněna až v žalobě, a jednak vzhledem ke skutečnosti, že žalobci není jakkoliv vytýkáno, že by požil před či během jízdy alkohol, lze konstatovat, že ani tato námitka nemohla zpochybnit věrohodnost zasahujících policistů.

S ohledem na uvedené skutečnosti lze uzavřít, že soud nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést k závěru o jakékoliv zaujatosti zasahujících policistů, resp. že jejich výpovědi jsou nevěrohodné. Proto je za daných okolností třeba na ně nahlížet jako na důvěryhodné svědky. Z těchto důvodů proto soud žalobní námitku týkající se věrohodnosti zasahujících policistů vyhodnotil jako nedůvodnou.

Na právě zmíněném závěru není způsobilé cokoliiv změnit ani skutečnost, že žalobce vznesl otázku, zda pronásledování vozidla ve vysoké rychlosti, a to navíc v místní příslušnosti jiného správního orgánu, je v zájmu spravedlivého a objektivně zjištěného stavu věci. Je tomu zejména z toho důvodu, že teritoriální působnost Policie České republiky je stanovena na území celé České republiky. Pro nyní posuzovanou věc není v tomto směru jakkoliv relevantní, že Policie České republiky se dále vnitřně diferencuje na jednotlivé útvary, které mohou mít celorepublikovou nebo krajskou působnost. Soud je toho názoru, že v tomto případě bylo naopak v zájmu spravedlivého a objektivně zjištěného stavu věci nezbytné, aby zasahující policisté pokračovali v pronásledování předmětného vozidla i v rámci okresu Chomutov, tj. aby došlo k jeho dostižení. Soud v této chvíli souvislosti považuje za nutné zdůraznit, že předmětné vozidlo překročilo nejvyšší povolenou rychlosti o 71 km/h. Za takové situace by bylo naopak zcela absurdní se jakkoliv domnívat, že zasahující policisté, jakožto příslušníci Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, Územního odboru Most, měli probíhající služební úkon na hranici okresu Most přerušit a nechat tak vozidlo, jež ujíždělo ve směru do okresu Chomutov, uniknout. Takový postup by byl dle názoru soudu zcela neakceptovatelný.

V poslední žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný porušil ústavní princip rovnosti zbraní, jakož i základní zásady správního práva, když nepřipustil navržený důkaz v podobě výsledku svědka M. Dle žalobce měl tento svědek potvrdit, že mu dotyčné vozidlo v Otvicích předala jemu neznámá osoba, přičemž svědek M. měl být tomuto předání přítomen, když tento měl pak s neznámou osobou odejít z místa předání.

V ustanovení § 52 správního řádu je uvedeno, že: *„Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“*

Předmětné ustanovení správního řádu obsahuje možnost, nikoliv však povinnost, aby správní orgán provedl důkazní prostředek navržený účastníkem správního řízení. Pokud účastník správního řízení ke skutkovým okolnostem případu tvrdí určitou skutečnost a k jejímu prokázání navrhne provedení důkazu, je správní orgán povinen se s tímto návrhem řádně vypořádat, a to z hlediska skutkového tvrzení a nabízeného důkazu. To ovšem přirozeně

neznamená, že by správní orgán byl bez dalšího takové tvrzení prověřit nebo nabízený důkaz provést. Ve světle těchto skutečností lze proto učinit dílčí závěr, že správní orgán I. stupně nebyl bez dalšího povinen provést výslech žalobcem navrženého svědka M. V návaznosti na to je třeba dále dodat, že v případě existence rozporů mezi shromážděnými důkazy, je nezbytné, aby úvahy, které správní orgán vedly k tomu, že se přiklonil k jednomu z protichůdných tvrzení, jak je tomu ostatně i v této věci, byly jednoznačným a přezkoumatelným způsobem uvedeny v odůvodnění jeho rozhodnutí. Soud, jak bude dále rozvedeno, má za to, že správní orgán I. stupně těmto požadavkům dostál.

Správní orgán I. stupně ohledně skutkového stavu vyšel zejména z toho, že ve správním spise je založeno několik fotografií pořízených silničním radarovým rychloměrem AD9C, z nichž je zjevné, že motorové vozidlo tovární značky ŠKODA, model Octavia, RZ „X“, v daném místě nepochybně překročilo nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 71 km/h, když mu tímto měřícím zařízením po odečtení jeho odchylky byla naměřena rychlost 161 km/h. Pokud se týká osoby a totožnosti řidiče tohoto vozidla, což je základním předmětem sporu, tak správní orgán I. stupně vyšel z výpovědí zasahujících policistů, kteří v průběhu správního řízení konzistentně a shodně tvrdili, že předmětné vozidlo měli po celou dobu nepřetržitého pronásledování (vyjma několika málo sekund v Otvicích) stále na dohled, a že se před nimi toto vozidlo pohybovalo ve vzdálenosti přibližně 30 až 50 m, a to až do doby, než vozidlo zastavilo v Otvicích před domem č.p. 241. Policisté taktéž shodně uvedli, že po celou dobu pronásledování byl ve vozidle přítomen toliko řidič, jenž byl posléze při silniční kontrole ztotožněn jako žalobce, jakož i to, že žádná jiná osoba se v okolí nenacházela. Policisté rovněž zmínili, že s ohledem na noční hodinu byl minimální provoz. K samotnému vozidlu ještě dodali, že při pronásledování byla u tohoto vozidla zapnuta zadní mlhová světla, protože z tohoto důvodu bylo vozidlo dobře identifikovatelné.

Jestliže správní orgán I. stupně vzal za základ svého rozhodnutí právě předestřený skutkový stav, který byl následně aprobevován žalovaným, tak soud s přihlédnutím k tomu, že u těchto policistů zároveň neshledal, že by u nich byl dán důvod pochybovat o jejich věrohodnosti či důvěryhodnosti, uvádí, že procesnímu postupu správního orgánu I. stupně, tj. neprovedení výslechu svědka M., a závěru žalovaného nelze cokoli vytknout. Soud se ve shodě s názorem správních orgánů obou stupňů domnívá, že z důkazních prostředků obsažených ve správním spise jednoznačně a prokazatelně vyplývá, že řidičem předmětného motorového vozidla byl skutečně žalobce, a že tento se dopustil přestupku. Soud nezjistil žádnou skutečnost, která by byla způsobila zpochybnit tvrzení zasahujících policistů, že dotyčné vozidlo měli v průběhu nepřetržitého pronásledování stále v dohledu před sebou, a že je tedy v návaznosti na tuto skutečnost vyloučeno, aby vozidlo, jak tvrdil žalobce, do Otvic přivezla jemu neznámá osoba (pravděpodobně ženského pohlaví, i když si tímto není jistý), která mu jej takřka „*letmo*“ v rychlosti předala. Soud k tomu dodává, že nepřehlédl, že svědek Lukeš, tj. jeden ze zasahujících policistů, při ústním jednání konaném dne 3.4.2013 uvedl, že na přibližně na dvě nebo tři sekundy se jim v Otvicích předmětné vozidlo ztratilo z dohledu. Dle soudu se ovšem jedná o natolik krátký okamžik, který ze své podstaty vylučuje, aby během této chvíle došlo k výměně řidiče.

Soud pokládá tvrzení žalobce za naprosto účelové a v tomto se shoduje se správním orgánem I. stupně, že smyslem a účelem tohoto tvrzení byla pouze snaha žalobce se vyhnout odpovědnosti za přestupek. Pro úplnost soud v tomto směru uvádí, že nijak netvrdí, že v obecné rovině není možné, aby žalobci jemu zcela neznámá osoba nemohla v lednu ve tři

čtvrtě na jednu v noci přivést vozidlo od jeho zaměstnavatele – např. z důvodu nadcházející služební cesty. Soud se však domnívá, že taková situace nenastala v nyní projednávané věci. Pokud totiž jako v tomto případě je zde na jedné straně tvrzení zasahujících policistů se všemi shora zmíněnými atributy a oproti tomu stojí tvrzení žalobce a správní orgán I. stupně se za této situace přiklonil k tvrzení zasahujících policistů, je soud toho názoru, že správní orgán I. stupně učinil správný závěr, jenž je dostatečně odůvodněn a prokazatelně vyvěrá ze shromážděných důkazů. Na tomto závěru by vzhledem k tvrzení zasahujících policistů nemohl ničeho změnit ani žalobcem navrhovaný výslech svědka M. I kdyby jej totiž správní orgán I. stupně vyslechl, stále by zde byla dvě protichůdná tvrzení a správní orgán I. stupně by byl v totožné situaci, neboť by se opětovně musel přiklonit k jedné z těchto verzí. Z hlediska objasnění skutkového stavu tak tento výslech nemohl přinést žádné nové skutečnosti.

Vzhledem ke shora uvedenému lze jednak s poukazem na ustanovení § 52 správního řádu konstatovat, že správní orgán I. stupně nebyl povinen bez dalšího vyslechnout svědka M. Soud dále konstatuje, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí přesvědčivým, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem rozvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že výslech svědka M. z hlediska zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, není potřebný. Soud uzavírá, čímž se ztotožňuje se správními orgány obou stupňů, že nemá žádných pochybností o tom, a to zejména v návaznosti na tvrzení zasahujících policistů, že řidičem předmětného vozidla, které zásadním způsobem překročilo nejvyšší povolenou rychlosti mimo obec o 71 km/h, byl prokazatelně žalobce.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ani jedna z uplatněných námitek žalobce nebyla shledána důvodnou. Podaná žaloba z tohoto důvodu není důvodná, a proto ji soud ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. srpna 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová